

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania SSR E.K.-R.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 2023 r.
nr [...] o odmowie udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 2 października 2024 r.,

na skutek skargi SSR E. K.-R. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy
bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie
o sygn. I NO 41/23

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Najwyższego na
rzecz skarżącej E. K.-R. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną
tytułem opłaty od skargi.**

Pismem z 29 lipca 2024 r. SSR E. K.-R. złożyła skargę na przewlekłość
postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie I NO 41/23 wnosząc o
stwierdzenie przewlekłości postępowania, przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz
skarżącej sumy pieniężnej w wysokości 2000 zł oraz zasądzenie od Skarbu
Państwa – Sądu Najwyższego na rzecz skarżącej kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę jako niedopuszczalną, należy odrzucić.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Przepis art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość zawiera zamknięty katalog postępowań, w przypadku których możliwe jest wniesienia skargi na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; z 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; z 11 grudnia 2019 r., I NSP 170/19). W myśl tego przepisu skargę na przewlekłość można wnieść w następujących postępowaniach: w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, w sprawach o wykroczenia, w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, w postępowaniu karnym, w postępowaniu cywilnym, w postępowaniu sądowo-administracyjnym oraz w postępowaniu egzekucyjnym oraz w innym postępowaniu dotyczącym wykonania orzeczenia sądowego. W katalogu postępowań wymienionych w tym przepisie ustawodawca nie wymienia jednak postępowania z odwołania od decyzji od decyzji Ministra Sprawiedliwości o odmowie udzielenia urlopu dla poratowania

zdrowia, co oznacza, że w tym postępowaniu taka skarga nie przysługuje. W konsekwencji, w postępowaniu w rozpatrywanej sprawie, która ze względu na szczególny, publicznoprawny charakter nie należy do żadnej z kategorii wymienionych w art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga nie przysługuje.

Z tego też względu, skarga SSR E. K.-R. na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie I NO 41/23 z odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości o odmowie udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Podstawę orzeczenia o kosztach sądowych – uiszczonej przez skarżącą opłacie od skargi w kwocie 200 zł – stanowi art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, zgodnie z którym uwzględniając lub odrzucając skargę, sąd z urzędu zwraca uiszczoną od niej opłatę. [a]

sk